

Alexander Seibel

**Az igazság szelleme
és
a megtévesztés szelleme**

Peter Beyerhaus

Az okkult hullám

A művek eredeti címe és kiadója

Alexander Seibel

Dér Geist dér Wahrheit und dér Geist dér Táuschung „Bibéi und Gemeinde“,
D-7517 Wafdbronn

Peter Beyerhaus

Die okkulté Welle

Missionsverlag dér Ev.-Luth. Gebetsgemeinschaften e. V. D-4800 Bielefeld

Alexander Seibel

Az igazság szelleme és a megtévesztés szelleme

3

Peter Beyerhaus

Az okkult hullám

28

Alexander Seibel

**Az igazság szelleme
és
a megtévesztés szelleme**

TARTALOMJEGYZÉK

I. Az idők jelei	5
II. Kézzrátétel bibliaellenes módon	9
III. Passzivitás	11
1. Az azonosság elmélet.....	11
2. Aktív vagy passzív módon?	14
3. Passzivitás a modern keresztyén mozgalmakban	16
4. A lélek „kirándulásának” tapasztalata	23
IV. Jelek és csodák	24
V. Amiről szó van	27
Az okkult hullám	29
Bevezetés	31
I. Hogyan mutatkozik meg az okkult hullám?.....	33
1. Primitív okkultizmus - mágia és mantika (varázslás és jóslás)	33
2. Repülés az ekstázisba	33
3. A spiritizmus	34
4. A parapszichológia	35
5. Az új vallási hullám	37
II. Hogyan ítéli meg a Biblia az okkult dolgokat?	40
III. Hogyan szálljanak szembe Jézus tanítványai az okkult hullámmal és hatásával?	44
Irodalom	48

I. Az idők jelei

Ha józanul végiggondoljuk napjainkat, meg kell állapítanunk: olyan időben élünk, amelyet sokféle esemény és szellemi áramlat rázkódtat meg. Korunk jellemzője a zűrzavar, a megtévesztés és a frontok elmosódása. Legtöbbünk meg van győződve arról, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus visszajövetelét közvetlenül megelőző korban élünk. Ezért nem szabad, hogy napjaink eseményei annyira meglepőek legyenek számunkra, hiszen mindezt megjövendölte a Szentírás.

Nyilván nem véletlen, hogy Máté 24-ben és Márk 13-ban Jézus Krisztus a visszajövetelével kapcsolatos beszédekkel ezzel a komoly figyelmeztetéssel kezd: „Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket.” Tehát fokozott éberségre szólít fel. Márk 13-ban a visszatéréséről szóló jövendölésének végén, az utolsó öt versben egymás után négyszer is mondja: Vigyázzatok! Az utolsó mondata így hangzik: „Amit pedig nektek mondom, azt mindenkinek mondom: Vigyázzatok!”

Ha pedig az Úr kifejezetten óv az elhitetéstől, és éberségre hív, akkor nyilvánvalóan megvan rá az oka. Nem élhetünk ebben az értelemben, mint hívők büntetlenül csak úgy gyanútlanul és kevésbé éberen egyik napról a másikra.

A következőkben egy bizonyos áramlattal, mégpedig az úgynevezett „karizmatikus mozgalommal” szemben kívánunk állást foglalni. Ennek az iránynak a képviselői beszélgetés alkalmával igen hamar az ösgyülekezetben történt jelekre és csodákra hivatkoznak. Valóban, első pillantásra úgy tűnik, hogy a Cselekedetek könyve kielégítő bibliai alapot ad mindazokra a jelenségekre, amelyek napjainkban köztünk lejátszódnak. De valóban van-e mindezeknek bibliai alapjuk? Gondoljunk csak arra, hogy az Úrnak most említett - visszajövetelével kapcsolatos - beszédeiben, és az újszövetségi levelek idevonatkozó részeiben különleges hangsúlyt kap az utolsó időkre jellemző „elhitetés”.

Ezekben a kijelentésekben is újra meg újra jelekről és csodákról van szó, de - és ez döntő - már nem pozitív értelemben. Ellenkezőleg, az Ige komolyan óv ezektől. Az idők végén a jelek és csodák az elhite-tést, és ezzel a nagy szakadást szolgálják. Gondoljunk csak például Urunknak a Máté 24,24-ben olvasható kijelentésére: „Mert hamis krisztusok és hamis próféták állnak majd elő, jeleket és csodákat tesznek, hogy megtévesszék - ha lehet - a választottakat is.” Ebben az értelemben írja Pál apostol a 2Tesszalónika 2,9-ben: „Akinek (a törvénytíprónak) az eljövele a Sátán munkája a hazugság minden hatalmával, jeleivel és csodáival.”

Aki az Úr Jézus követője, annak a legtermészetesebb az, ha a Bibliát kérdezi meg: mi mondanivalója van a mai idővel kapcsolatban. Ehhez a témához a Cselekedetekben semmit sem találunk, hiszen az az ösgyülekezet elindulását írja le. Ha a jelenre vonatkozó bibliai kijelentéseket akarjuk megismerni, akkor elsősorban - mint már utaltunk is rá - a Biblia ama fejezeteit kell tanulmányoznunk, amelyek Urunk visszajövele-lét közvetlenül megelőző időkkel foglalkoznak. Ennek klasszikus példája Pál apostolnak a Tesszalónikai-aknak írt második levele, amely az utolsó időkről beszél. Mit olvasunk itt - az Úr Jézus utolsó időkkel kapcsolatos beszédeinek párhuzamos helyén? „Senki semmiféle módon se vezessen félre titeket. Mert az Úr napját megelőzi a hittől való elszakadás, amikor megjelenik a törvénytípró, a kárhozat fia” (2Tesz 2,3).

Előbb tehát szakadásnak kell jönnie, nem pedig világméretű ébredésnek, ahogyan azt éppen a rajongó áramlatokban újra meg újra elének adják. A mi Urunk Jézus Krisztus a Lukács 18,8-ban is azt mondja: „De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?” A visszajövetelét közvetlenül megelőző időszakot Nőé napjaihoz hasonlítja az özönvíz előtt (Mt 24,37-39). S ha utánanézzük az 1 Mózes 6-ban, ott világméretű romlásról olvasunk: „mert mindenki rossz útra tért a földön” (12. v.). Ehhez hasonló kijelentésünk van a 2Tesszalónika 2,3-ban is. Jön a szakadás (apostasia). Megjelenik a bűn embere. Az eredeti szövegben az „anomia” szó áll, ami egyszerűen azt jelenti: „törvénytelenység”. Jézus Krisztus visszajövele

előtti időkben tehát számolnunk kell azzal, hogy hallatlan anarchia következik be, amelyben megnövekedik az erőszak, és az emberek nem törődnek többé Isten rendeléseivel. A 2Tessza-lonika 2,9-11 szerint ebben az időben olyan átfogó áramlatoknak kell támadniuk, amelyek idáig nem ismert mértékben hangsúlyozzák a jeleket és a csodákat.

Valóban: ha húsz évvel ezelőtt egy hívőtől megkérdeztük volna, mi az, hogy „karizmatikus”, akkor az illető nyilván csodálkozva kérdezte volna vissza, hogy vajon mi lehet az? Mára pedig ez a mozgalom bozottúzként mindenüvé behatolt. A 2Tesszalonika 2,4-ben további fejtegetésként azt írja Pál apostol, hogy a bűn embere „ellene támad, és fölébe emeli magát mindennek, amit istennek vagy szentnek mondanak, úgyszólván beül az Isten templomába, azt állítva magáról, hogy ő isten.”

Ebben van még valami figyelemre méltó. A legtöbb írásmagyarázó feltételezi, hogy Jézus Krisztus visszajövele előtt a jeruzsálemi templomot újra felépítik. Ez lehetséges. Semmi nehézséget nem jelent ezt a prófétai kijelentést így értelmezni. Ennek az igehelynek van azonban egy további magyarázati lehetősége is, amelyet ugyancsak meg kell említenünk. Leveleiben Pál hatszor beszél Isten templomáról (igehelyeket lásd a következő bekezdésben) és mindannyiszor a „naos” szót használja. Mikor azonban a mi Urunk Jézus Krisztus beszél a jeruzsálemi templomról, ezt a szót használja: „hieron” (pl. a Mt 24-ben). Ez a szó a látható épület-együttest jelenti, a „naos” pedig a tulajdonképpeni szentélyt, vagy a szentek szentjét. Az 1Korintus 3,16-17-ben ezt írja Pál apostol: „Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Szellemé bennetek lakik? Ha valaki az Isten templomát beszennyezi, azt elveszti az Isten, mert az Isten temploma szent, és az a templom ti vagytok.” Itt mindig a görög „naos” szó áll a templomra. Ugyanezt a szót találjuk az 1Korintus 6,19-ben: „Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szent Szellem temploma?” Ugyanígy olvassuk a 2Korintus 6,16-ban: „Mert mi az élő Isten temploma vagyunk?”. Végül a „naos” szó

még az Efézus 2,21-22-ben fordul elő: „Akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és Őbenne ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Szellem által.”

A felsorolt öt igehely mindegyikében Isten templomán a gyülekezetét, illetve az egyes hívő embert kell értenünk. Ugyanez a „naos” szó áll a 2Tesszalonika 2,4-ben is. Ebből arra következtethetünk, hogy - átvitt értelemben magyarázva - Jézus Krisztus visszajövele előtt sötét hatalmak hatják át félelmetes módon a gyülekezeteket és az egyes hívőket. Ezt láthatjuk az egyre növekvő liberalizmusban, modernizmusban, ökumenizmusban és miszticizmusban, amely szemünk előtt játszódik le. Útkészítője többek között az úgynevezett karizmatikus mozgalom is, melynek gyakorlatához tartozik nagymértékben az elsietett kézzrátétel.

II. Kézzrátétel bibliaellenes módon

Ezeknek a kézzrátételeknek igencsak gyakran végzetes következményei vannak. Személyes tapasztalatból is elmondhatom ezt, hiszen én is nyitott voltam egykor az úgynevezett karizmatikus mozgalom felé, amikor elolvastam Dávid Wilkerson: „A kereszt az aszfaltdzsungelben” (The Cross and the Switch-blade") c. könyvét, és számos, hamis nyelveken szóló tévelygővel találkoztam magam is. Nem mintha általában visszautasítanám a kézzrátételt. A Szentírás is beszél róla. Az Újszövetségben az egyetlen parancs a kézzrátételre nézve inkább egy figyelmeztetés: „a kézzrátévést el ne hamarkodd!” (1Tim 5,22). Pál meg is indokolja, miért: „Mások bűneiben ne légy részes! Tisztán őrizd meg önmagadat.”

Minden komoly lelkigondozó fájdalmas tapasztalata, hogy a hamis szellemek hordozói rendszerint elsietik a kézzrátételt. Pedig Isten Szellemét nem lehet kézzrátétellel közvetíteni, mert a Szent Szellem Isten, és Isten „emberi kezeiktől nem tisztelté-tik” („Nem szorul emberi kéz szolgálatára” - ök. ford. Csel 17,25). A Szent Szellemet egyedül Isten adhatja (Gál 3,1-2). A hamis kézzrátétellel az ember rendelkezni akar Istennel, Isten fölébe akarja helyezni magát. Az ember úgy véli, hogy keze rátétele által Isten Szellemét közvetíti. Ez jellemző arra a szellemre, amely „ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek, vagy istentiszteletre méltónak (szentnek) mondanak” (2Tesz 2,4). Amikor a gyülekezetekben-felszólítják az embereket: „Jöjjetek előre, rátok tesszük kezünket, vegyétek a Szent Szellemet!” - ez másként kifejezve tulajdonképpen azt jelenti: Mi rendelkezünk (kezünk által) Isten fölött. Ez a cselekmény istenellenes.

Megkérdeztek egyszer egy orvost, aki széles körű lelkigondozói szolgálatban is állt, hogy mi a véleménye az úgynevezett karizmatikus mozgalomról. Rámutatott egy vastag iratkötegre, amely előtte feküdt, és azt mondta: „Összegyűjtöttem az ezzel kapcsolatos bizonylatokat, és elmondhatom, hogy pácienseim állapota minden

egyek kézrátétel után súlyosbodott. Természetesen nem az általános értelemben vett kézrátételre, hanem az önkényes, elsietett kézrátételre gondolok.”

Az ilyen, bibliaellenes kézrátételnél tehát olyan cselekményről van szó, amely által Isten gyülekezetébe behatolnak a mélységből jövő hatalmasságok. Nagyon sok esetben előfordul, hogy azok az emberek, akik az úgynevezett karizmatikusok részéről ilyen önkényes, elsietett kézrátételben részesültek, nemcsak súlyos depresszióba esnek, hanem kényszerképzeteik is támadtak. Nem egy esetben ez öngyilkossághoz is vezetett.

Most megkérdezzük önmagunktól, miként lehetséges ilyen gyorsan ez a behatolás? Egyik oka a passzivitás jelensége lehet. Ezzel a jelenséggel foglalkozunk most kissé közelebbről.

III. Passzivitás

1. Az azonossági elmélet

Tulajdonképpen a világi tudományos kutatás eredményei tették számomra újszerűen világossá a passzivitás összefüggéseit. Ezen a téren vezető személyiségek a neves agykutatók, Sir John Eccles (Nobel-díjas) és Wilder Penfield. Ez a két tudós az agykutatás nyomán megállapította, hogy a materialisták (anyagelvűek) ún. azonossági elmélete téves.

De hát mit is értünk azonossági elméleten? Ha valaki azt mondja egy ateistának, hogy az ember nemcsak anyagból áll, hanem láthatatlan létnagysága, halhatatlan lelke is van, akkor az istentagadó azt feleli: „Mindez csupán kegyes értelmetlenség. Ilyesmi nem létezik. Az én személyiségem, az én úgynevezett lelkem nem más, mint agyvelőm rendkívül bonyolult elektrokémiai folyamatainak összessége. Ha agyam megszűnik létezni, akkor megszűnik a személyiségem is.” Ez volna tehát az azonossági elmélet: személyiségem azonos az agyammal.

A két fentemlített tudós viszont fölfedezte, hogy ez egyáltalán nem így van. Kutatásaik eredménye alapján meg kellett állapítaniuk, hogy bár agyuk valóban hasonlítható egy igen bonyolult gépezet-höz, ez azonban nem irányítja önmagát, hanem egy láthatatlan lény kezeli. Sir John Eccles ezt „én”-nek nevezte. Ez bizonyos értelemben egy láthatatlan személyiség. A két kutató tehát fölismerte, hogy agyunk tulajdonképpen egyáltalán nem tud gondolkodni. Ami valójában gondolkodik, az egy szellem, mint láthatatlan felsőbbiség, amely az agyat, mint valami gépet, kezeli. Mindketten - durva hasonlattal élve - zongorához hasonlították az agyat.

Ebből a hasonlatból világos, hogy nem a zongora szerepe a döntő, hanem azé, aki kezeli, aki játszik rajta. Énünk az agyunkkal úgy

gondolkodik, ahogyan a programozó együtt dolgozik a számítógépével. Ezek az agykutató tudósok azonkívül még azt is megállapították: nemcsak az én szellemem, tulajdon „én”-em képes az agyat kezelni, hanem egy másik szellem is. Ezzel a jelenséggel függnek össze a kényszer- és káromló gondolatok. Támadnak emberekben gondolatok, képek, sugallatok akarataik ellenére is. Még hívők is szenvednek emiatt. Ez nyilván azzal függ össze, hogy itt okkult jogigények léteznek, amelyek által egy idegen szellem még mindig képes az agy igen bonyolult szerkezetében manipulálni. Gondoljunk például azokra, akik kábítószer-élvezetből tértek meg. Megtérésük után egyesek ún. „flash-backs”-t (lángvisszacsapódás; átvitt értelemben: visszapillantás korábbi eseményre, események felidézése) élnek át.

Ez az idegen befolyás megszentelődő élet által - amiben az embernek az Úr számára átadott akarata is részt vesz - rendszerint megszüntethető. Tudomásom van egykori hippik, kábítószer-élvezők és mások tanúságtételéről, akik ilyen élményeket beszéltek el nekem. Emlékezzünk csak a 2Korintus 7,1 -re: „Tisztítsuk meg magunkat minden testi és szellemi tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket.” Pál apostol itt a hívők között fellépő tisztátalanságról beszél, amelyet a szent étellel lehet megszüntetni, valamint a test és a szellem beszennyeződéséről tesz említést. Ahogy én megértettem, a test beszennyeződése szexuális bűnöket jelent, a szellem beszennyeződése pedig az okkult és bálványimádó vétkek következménye. Ez volt - legalábbis részben - a helyzet Korintusban. Pál figyelmeztet minket, hogy kerüljük a paráznaságot (1Kor 6,18) és a bálványimádást (1Kor 10,14).

Napjainkban - legalábbis a nyugati világban - tanúi lehetünk a szexuális és okkult hullám előretörésének. Ennek következtében egyre több, a korintusiakéhoz hasonló helyzetet láthatunk, ahol különös hangsúlyt kap a nyelveken szólás és más természetfölötti ajándékok.

Akik testükben vagy szellemükben szennyeződtek, azok hajlamosak arra az istentelen kapcsolatra, amelyről Pál apostol az 2Korintus

6,14-ben ír: „Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?”

Márpedig az ökumenikus és a karizmatikus mozgalom pontosan ezt teszi: elegyíti a világosságot a sötétséggel, a hívőket a hitetlenekkel, az egyházat a világgal. Ahogy egyre előbbre haladunk az idők vége felé, úgy növekszik a hívők között a test és a szellem szennyeződése, és ezzel párhuzamosan növekszik a rokonszenv a karizmatikus és ökumenikus mozgalmak iránt.

A 2Korintus 6,13-ban Pál inti a hívőket, hogy tárják ki szívüket, teljesedjenek be Krisztussal és az Ő Igéjével. Ugyanakkor zárkózzanak el a világtól (14. v.), jöjjenek ki belőle (17. v.), másrészt pedig legyenek kiegyensúlyozottak.

Akik másokat szűkkeblűséggel vádolnak, azok rendszerint Krisztussal és az Ő Igéjével szemben szűkkeblűek. Ezek után, miként egykor a korintusiak, hamarosan kitérnek szívüket a világ felé, és kikerülhetetlenül felemás igába kerülnek, amely bibliaellenes. Ez a mi jelenlegi „tágszívűségünk” valódi titka.

Egy ismert amerikai író, Dave Hunt ezzel a témával kapcsolatban a következőket mondja: „A Nobel-díjas Sir John Eccles úgy írta le az emberi agyat, mint valami gépezetet, amelyet egy szellem is képes kezelni. Rendszerint tulajdon személyiségem az a szellem, amely az agyamat kezeli. Ha azonban magamat egy megváltozott tudati állapotba helyezem és az ellenőrzést valamilyen hatalomnak adom át, amelyet a spiritiszták vagy meditációt tanítók szellemként jellemeznek, akkor ezt az új szellemet semmi sem akadályozza abban, hogy az agyamat kormányozza, és benne olyan élményeket idézzen elő, amelyek számomra igen reálisnak tetszenek, valójában azonban egyáltalán nem fordultak elő.”

2. Aktív vagy passzív módon?

Az Úr Jézus követése és az imádság mindig megköveteli a mi aktivitásunkat. Itt akaratunké a döntő szerep. A Biblia azt mondja: „Tusakodjatok! Keressetek! Zörgessetek! Keressetek (Isten országát)! Álljatok ellen! Próbáljátok meg! Közeledjete Istenhez!” Pál ezt írja a kolosséiaknak: „Szeretném, ha tudnátok, mennyit küzdők értektek!” (Kol 2,1). A passzivitás legélesebb ellentéte: „Legyetek éberek!”

Kérem, ne értsenek félre. Kell, hogy legyen „csendes óránk”, amikor elcsendesedünk az Úr előtt, de ez soha nem jelent teljesen passzív magatartást. Hadd emlékeztessenek a Józsué 1,7-8-ra vagy az 1. zsoltárra, ahonnan megtudjuk, hogyan kell „táplálkozunk” az Igéből, hogyan kell elgondolkozni azon, sőt emlékezetünkbe vésnünk azt. Ez a gyümölcsöző tanítványi szolgálat útja, és ez pontosan az ellenkezője a teljes passzivitásnak.

Állítsuk most szembe egymással ezt a két alapvető tény: A Szent Szellem önkontrollt munkál, a hamis szellem közvetlen ellenőrzésre törekszik. A Galata 5,22 a Szellem gyümölcsei között utolsóként a mértékletességet (új fordítás: önmegtartóztatást) említi. Az eredeti görög „enkrateia” szót önkontrollal is fordíthatjuk. A Szent Szellem megvilágítja értelmünket és aktivizálja akaratunkat. A hamis szellem viszont kiiktatja, kikapcsolja azt. A Szent Szellem, az igazság (valóság) Szelleme éberré és aktívvá tesz minket. A hamis szellem, a megtévesztés szelleme passzívvá tesz. Az igazság Szelleme szívemre gyakorol hatást, a hamis szellem testemet veszi kezelésbe. Megállapíthatjuk tehát: a Szent Szellem azt munkálja, hogy én magam, az „én”-em - a bibliai antropológia szerint a lelkem (psziché) - egyre jobban tudja kezelni agyamat, ezt a biológiai gépezetet. Hogy mit értsünk az „én”-em, a személyiségem alatt, azt a következő bibliai híradással szeretném megvilágítani.

Mindnyájan ismerjük a gazdag és a Lázár történetét (Lk 16,19-31, amely egyébként nem példázat!). A gazdag ember a halottak birodalmában van (a szó szerinti fordítás ezt jelenti). Mint személy teljességgel ott van, jöllehet „a biológiai gépezete”, teste és agya felbomlott, illetve halott. Meghalt és mégis beszél, érez, fölismeri Lázárt, stb. Ami ennek a gazdag embernek a személyiségéből még teljességgel megvan, azt nevezhetjük léleknek, „én”-jének.

A Szent Szellem azt munkálja tehát, hogy én egyre jobban kezeljem ezt a „gépezetet”, de Ő maga sohasem fog közvetlenül bekapcsolódni, mert Isten tiszteletben tartja saját teremtményét. Ő maga szab itt korlátot önmagának, mert szereti teremtményét, és egyetlen embert sem manipulál.

A passzivitás jelensége, amelyet az emberekben az idegen szellem idéz elő, elrettentő mértékben nyilvánul meg napjainkban. Hogy ez milyen kegyes álöltözetben jelenhet meg, arról Európa egyik legnagyobb spirítiszta páholya által kiadott könyvben olvashatunk. Címe: „Dér Verkehr mit dér Geisterwelt” (Kapcsolat a szellemvilággal). „A médiumok kiképzése” c. fejezetben többek között ezt olvashatjuk: „Rövid imádsággal kezdjük, azután elolvassuk egy részt a Szentírásból, és elgondolkozunk az olvasottakon. Majd ceruzát fogva rátesszük kezünket egy előttünk fekvő papírlapra, s várunk, minden szellemi feszültségtől mentesen. Amikor azután kényszerítjük magunkat bizonyos gondolatok leírására, akkor írjuk le ezeket, mert nyilvánvalóan ihletettek. Ha egy idegen erő megmozdítja a kezünket, engedjük ennek az erőnek.”

Amikor az ember elmegy Indiában egy jósnőhöz, annak első szava: „Make your mind blank!” (Üresítsd meg értelmét. Engedd el magadat! Nyílj meg!) A Szentírás ezzel szemben azt mondja: „Álljatok ellen!” (pl. 1Pt 5,9; Jak 4,7). Ezen felül minden hipnotizőr is teljes passzivitást követel meg. Megkívánja, hogy az emberek megnyíljanak előtte. Minden hipnotizőr azt is elismeri, hogy azokkal, akik akaratilag ellenállnak neki, nem tud mit kezdeni.

A Biblia - mint már említettük - világosan kijelenti: Legyetek éberek és álljatok ellen az ördög minden csalárdságával szemben!

A fentebb említett példát követve, hangsúlyozni kívánom, hogy a passzivitásnak ugyanezt a gyakorlatát találjuk az úgynevezett karizmatikus mozgalom híveinél. Amikor ezt megállapítjuk, ezzel nem mondjuk azt, hogy ezek az emberek nem igazán keresztyének. Az újonnan született hívő embert is áthatja a hamis szellem, ahogyan azt a 2Korintus 11,4-ben olvassuk: „Mert ha valaki odamegy hozzátok, és más Jézust hirdet (prédikál), nem akit mi hirdettünk, vagy más szellemet fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy más evangéliumot, nem amelyet elfogadtatok, azt szépen eltűritek.”

Isten gyermeke is passzívvá lehet tehát. Gondoljuk csak meg: Péter 1. levelének figyelmeztetése semmiképpen nem hitetleneknek szól, hanem hívőknek: „Legyetek józanok, vigyázzatok; mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el” (1 Pt 5,8).

Kábítószeres vagy okkult múlttal rendelkező emberek hajlamosak a passzivitásra, és ez a magyarázata annak, hogy a közülük kikerült megtértek miatt rokonszenveznek annyira a karizmatikus mozgalommal.

3. Passzivitás a modern keresztyén mozgalmakban

A karizmatikus mozgalmak hívei úgy gondolják, hogy a Szent Szellem közvetlenül felhasználja őket, és gyakorlatilag, mint valami médiumon át szól vagy munkálkodik rajtuk keresztül. Pedig a Szent Szellem ilyesmit egyáltalán nem tesz. Ezért ezek a mozgalmak, akár az 1906-ban Los Angelesben elindult klasszikus pünkösdi mozgalom, akár az 1960 körül támadt úgynevezett karizmatikus mozgalom, akár az 1967-ben kezdődött katolikus karizmatikus mozgalom, így kezdi a kijelentéseit: „így szól az Úr”

Csakhowy ezzel a megfogalmazással az Újszövetségben sehol sem találkozunk. Ez az ószövetségi kifejezőmód. Sem Pálnak, sem Péternek a levelei - melyek Isten Igéje - nem kezdődnek ilyen bevezetéssel: „így szól az Úr”, hanem az író személyisége bontakozik ki

teljesen, és megismerjük például Pál stílusát, személyes kívánságait stb. Végül is az ihletés titok, de egyet elmondhatunk: a Szent Szellem közben engedi a személyiséget kibontakozni. A szerző személyét harmonikusan és szervesen kapcsolja össze az isteni akarattal, és sohasem iktatja ki azt: nem csinál belőle médiumot.

Mivel az úgynevezett karizmatikus mozgalmakban az a nézet uralkodik, hogy a Szent Szellem közvetlenül szól az embereken keresztül, ezért találkozunk náluk túltengő küldetéstudattal, amely gyakran göggel és taníthatatlansággal párosul. Sőt, előfordulnak még „én Jézus”-üzenetek is. Akik pedig Isten Igéjére hivatkozva ezt nem ismerik el, azokat igen hamar a Szent Szellem ellen való vétkezéssel vádolják. Meg kell azonban állapítanunk, hogy ezek a visszás nézetek összefüggnek a Szent Szellemről szóló tévtanításokkal, amelyek az úgynevezett karizmatikus mozgalmak antropológiájának (embertan) és pneumatológiájának (szellemtan) alapját képezik.

Ha Isten napjainkban valóban általában ilyen próféciaák, látomások vagy álmok útján szól, akkor ezek lesznek Isten jelenleg érvényes beszédei, és a Biblia a múlté lesz. Akkor ugyan miért is táplálkoznánk az Isten Igéjével? Ez az, amire az Ellenség kiváltképpen törekszik, hiszen „nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével, amely Isten szájából jön” (Mt 4,4). Számomra ez az egyik legrafináltabb bibliaellenes támadás, mert biblikus álöltözetben közeledik, s ugyanakkor a Szentírás kizárólagos tekintélyét támadja.

Ezzel függ össze az is, hogy a nyelveken szólók úgy vélik, - rendszerint az 1Korintus 14-re hivatkozva -, hogy a Szent Szellem közvetlenül beszél vagy imádkozik bennük. Ezzel kapcsolatban meg kell állapítanunk, hogy az 1Korintus 14-ben egyetlen egyszer sem fordul elő a Szent Szellem (A magyar ök. bibliafordításban „Lélek”) szó.

Spiros Zodhiates írja erről: „Valahányszor ebben a fejezetben» szellem «vagy» szellemek «szavak fordulnak elő, mindannyiszor az ember szellemére vonatkoznak. Nem találunk híradást arról, hogy ez a jelenség más újszövetségi gyülekezetben is előfordult volna, és

Pál sem kísérte meg sohasem, hogy ezt levelei által náluk bevezesse. Mert ha valóban az Isten Szellemétől áthatott élet nélkülözhetetlen bizonyítéka lenne, akkor bizonyára elvárhatnánk, hogy Pál valamennyi hívőt arra ösztönözze, hogy könyörögjenek ezért a kegyelmi ajándékért. Ehelyett pedig igyekeznek ezt, amennyire csak lehet, a korinthusiaknál visszazsorítani.”

Pál tehát kifejezetten és határozottan ezt írja az 1Korintus 14,14-ben: „Mert ha nyelveken imádkozom, szellemem könyörög.” Nem azt mondja, hogy a Szent Szellem könyörög! Vagy nézzük, amit az 1Korintus 14,32-ben ír: „És a prófétákban lévő szellem pedig engedelmeskedik a prófétáknak.” Itt ismét csak az ember szelleméről van szó. Az úgynevezett karizmatikusok körében viszont föltételezik, hogy a Szent Szellem közvetlenül is imádkozik a hívőkben. Kérdezzük: nem a médiumizmus klasszikus törvényeivel állunk itt szemben?

Ezt írja például Arnold BiWinger - aki bizonyos értelemben német földön az úgynevezett karizmatikus mozgalmak atyjának lehet tekinteni - a „Glossolalia” című könyvében: „Sok keresztyén ember megtapasztalta már, hogy valaki szüntelenül imádkozik bennük, akkor is, amikor hallgatnak, vagy gondolataik a munkájuk körül forognak.” Nos, akármilyen szépen is hangzik ez, a tévelygés, a megtevesztés szellemének klasszikus törvényeire és szimptomáira emlékeztet. Az ilyen szellemek azt munkálják, hogy amikor az ember teljesen csendben van és passzív, akkor is „imádkoznak” benne. Ezzel szemben a Szent Szellem azt munkálja, hogy az ember tudatosan maga imádkozzék, és ő maga nyissa meg száját. Isten Szelleme nem támogat passzivitást, vagy éppen restséget, mert tiszteletben tartja a teremtési rendet.

Mindezekből nyilván megérthetjük, hogy az Úr Jézus a vissza-jöveteléről szóló beszédeiben miért int ismételtén vigyázásra, éberségre. Tudnunk kell, hogy az autogén tréning, a jóga, a transzcendens meditáció, a csoportdinamika, a kábítószerelvezet, a karizmatikus áramlatok, a televízió műsorából sok minden, a kemény beat- és rockzene – kivált, ha nagy hangerővel szól -, és még sok minden

más passzivitást eredményez. Ennek a passzivitásnak a lényege az, hogy az ember egyszerűen elereszti magát, és így kiszolgáltatja magát egy idegen hatalmasságnak. Nem győzzük eléggé ismételni a Biblia intését: „Vigyázzatok!”

Egy fiatal ember, aki alaposan belebonyolódott az autogén tréningbe, de azután megtért az Úrhoz, mondta el: Az autogén tréning egyik kulcsmondata így szól: „Belélegez engem”. Ezekkel a passzivitástörvényekkel függ össze az is, hogy az idegen hatalmasság a sötétség egyre növekvő befolyása alá keríti az embert. Az illető azután a földre veti magát, mint akit leütöttek, vagy „a szellemben pihen” stb. Az úgynevezett karizmatikus irodalom egyre többet beszél efféle jelenségről.

Pál apostol viszont 1 Kor 12,2-ben - ahol a kegyelmi ajándékokról szóló témát vezeti be - éppen az ilyen jelenségeket, mint a hamis szellem jellemzőit említi. Ilyen ellenőrizhetetlen megnyilvánulásokkal a pogányságban gyakran találkozunk.

A gonosz szellemek gyakran megtámadják áldozatuk ideg-rendszerét. Sokan azok közül, akik nyelveken szóltak, jóllehet látszólag csodálatos áldásokat nyertek, valójában ideg-összeomlással, önuralmuk teljes elvesztésével végzik, ha ugyan nem jutnak elme-gyógyintézetbe, vagy gátlástalan erkölcsi fertőbe.

Miért képes kézzrátétel esetén - amit hamis buzgóságból oly hirtelen elvégeznek - az idegen szellem okozta beszűródés hathatós lenni? Azért, mert azok az emberek, akik kézzrátételnek kiszolgáltatják magukat, gyakran túlságosan gyorsan passzívvá lesznek.

Ebben az összefüggésben figyelemre méltó az, amit G. H. Láng ír egyik könyvében a klasszikus pünkösdi mozgalom 1906-os Los Angeles-i kezdetéről. Leírja, ahogy egy asszony „transz”-szerű állapotban a zongorához lép, melynek fedelét férje lezárta, mivel tisztában volt azzal, hogy felesége nem tud zongorázni. Az asszony mégis felnyitotta a zongorát, és kitűnően játszott rajta. Íme, az idegen szellem befolyásának tipikus ismertetőjele. Ennek az asszonynak a biológiai gépezete idegen hatalom eszközévé lett - amely tudott zongorázni. Az az asszony ebben az értelemben médium volt csupán.

Ugyanezen a szinten van Barratt bizonyágtétele, akit az európai pünkösti mozgalom atyjának lehet tekinteni, s aki a nyelveken szólást Los Angelesből Európába hozta át. Így számol be az 1906. november 5-én történt „szellemkeresztségéről”: „Az erő oly hirtelenül és erőteljesen jött rám, hogy a földön feküdtem, és egy ideig szüntelenül nyelveken szóltam. Mintha valami vaskéz szorította volna állkapcsomat. Mind az állkapcsomat, mind a nyelvemet láthatatlan erő mozgatta.”

Íme, itt is a médiumizmus tipikus törvényeivel találkozunk. Ez hálózta be az úgynevezett karizmatikus mozgalom minden áramlatát. Az apostolok leveleikben sehol nem biztatják a hívőket egy második szellemkeresztségre, ahogyan Barratt tette. Mivel az idegen szellem gyakran anyaghoz kötötten nyilvánul meg, ezért keresik - az elsietett kézrátétellel - a testi kapcsolatot, hogy ezzel lehetővé tegyék a hamis szellem átvitelét. Ha azután a beszűrődés megfelelő fokot ért el, akkor az idegen hatalom egyre közvetlenebbül kezelheti és ellenőrizheti az agyat. Ezért figyelhetjük meg napjainkban, hogy egyre több ember hall hangokat, vannak látomásai és angyali jelenései és ezekhez hasonlatos élményei. Ilyen hírek egyre jobban terjednek. Ezt megint csak kénytelen vagyok a hitetés szellemének tulajdonítani, amely a médiumizmus törvényeit követi. Közben semmiképpen nem állítom azt, hogy minden természetfölötti álmom vagy csodálatos esemény csalás vagy démoni eredetű lenne. (Magam hiszek Isten gyógyító hatalmában, kivált a Jakab 5-nek megfelelően.) Amire itt rá akarok mutatni, az az, hogy a természetfölötti jelenségeknek ez az egyre növekvő hangsúlyozása, különösképpen a csodálatos gyógyítások előtérbe kerülése, amelynek szemtanúi vagyunk, az utolsó napok jeleihez tartoznak, és hazug forrásból erednek, így például Demos Shakarían, a „A Teljes Evangélium Üzletemberei” társaság megalapítója azt mondja, hogy amikor elnyerte a „szellemkeresztségét”, akkor láthatatlan erő a földre dobta. Majd ezt írja: „Teljesen tehetetlenül feküdtem ott, képtelen voltam fölkelni, hogy az ágyba menjek.” Itt is idegen szellem uralkodik.

Egyesek néha még olyan állításokat is megkockáztatnak, hogy személyesen látták Jézust magát. Erre az élményformára jellemző a koreai karizmatikus mozgalom egyik vezetőjének, Cho Yonggi híradása az ő szellemkeresztységéről: „Hirtelen világos lett a szobában. Hullámok gördültek be, s ekkor megjelent előttem egy arc, amely olyan volt, mint a fényes nap, amelyből fénysugarak áradtak szét. Még mindig nem tudtam, hogy ki ő, amíg meg nem pillantottam a töviskoronát, amely átfúrta töviseivel homlokát, ahonnét vérpatakok folytak alá. Most már tudtam, hogy Jézus Krisztus volt. Valami dicsőséges öröm töltött el. Ajkam beszélni kezdett. Megpróbáltam abbahagyni, de úgy tűnt, mintha valami idegen személy uralkodott volna számon, és fékezhetetlen szólásra kényszerített.”

A Szent Szellem - mint már szó volt róla - önuralmat munkál. Az említett esetben viszont az ember elvesztette uralmát önmaga fölött. A „megszállottság” - tudom, hogy ez súlyos kifejezés - egyébként onnét származik, hogy az embert az idegen szellem szó szerint „megszállja”, birtokba veszi. Az ember többé nem teheti azt, amit akar. Elveszti az ellenőrzést saját értelme és a teste területei fölött. Friedrich Nietzsche, aki magát ihletettnek vallotta, ezt mondta: „Sohasem volt módomban magamnak dönten” („Philosophisches Wörterbuch”).

Efézus 5,18-ban, ahol a Szent Szellemmel való beteljesedés parancsát olvassuk, óva int Pál apostol a megrészegeződéstől, mivel az kicsapongáshoz (asotia) vezet. Ezzel kapcsolatban John Stott a következőket írja „Baptism and Fullnes” című művében: „Az asotia görög szó. lényegében olyan állapotot jellemez, amelyben az ember képtelen magát ellenőrizni, vagy attól megszabadulni. A részegség ugyanis megszünteti az önellenőrzést. Nyilvánvaló viszont, hogy a Szent Szellemmel való beteljesedés semmiképpen nem jelenti az önellenőrzés kiiktatását.”

Ebben az összefüggésben két példát kell megemlíteni, amelyek rávilágítanak arra, hogy az idegen szellem az önkontroll elvesztését és különböző erősségű kényszert vált ki. Dávid Wilkersont mindenképpen az úgynevezett karizmatikus betörés egyik főszereplőjének

tekinthetjük. „Kés és kereszt” (Kiadta: A Magyarországi Szabadkeresztyén Gyülekezet, Budapest 1985) című világszerte elterjedt, nagyon hatásos és megragadó könyvében - amely alapvetően elősegítette a katolikus karizmatikus mozgalom kialakulását - nagyapjáról az alábbiakat írja:

„Az egyik napon a következő történt: Amikor a szószéken a pünkösdisták ellen prédikált, hirtelen elkezdett reszketni és remegni. Jelenségek, melyek gyakran akkor lépnek fel, amikor valaki ezt az erőt először érzi magába áradni. Valóban érezhető, hasonló az áramütéshez, de semmiképpen nem kellemetlen érzés. Nagyapa ennek megtapasztalásakor a világ leg-meglepettebb embere volt, ekkor részesült a »szellemkereszttségben« és elkezdett nyelveken szólni.” (125. old)

Az „automatikus írás” médiumi jellegére emlékeztet Dr. Paul Toasperm leírása, miután Steve Lightle (a „Teljes Evangélium Üzletemberei” társaságból) kézzel írtával imádkozott felette: „Egy zivataros éjszaka után... felébredtem s mintha parancsot kaptam volna valaminek a leírására. Sietve, hajszoltan kellett írnom - közben lehetetlen volt bármire is válaszolnom vagy valamihez is saját gondolataimat hozzáfűzőm; mindez 12-14 percig tartott. Egy-egy szakasz tartalma, egy-egy fogalom ellen szerettem volna tiltakozni, de nekem csak írnom kellett, állandóan csak írnom, és mindig pontosan tudtam, mit kell, írjak” (1976. április 10-én kelt körleveléből).

Ebben az összefüggésben nagyon fontos Watchman Nee egyik megállapítására figyelni: „A hívő ember világosan meg kell, értse, hogy minden megnyilatkozása a saját gondolkodásának a következménye kell, legyen. Minden szó, amely gondolkodó értelmünket kikerüli, gonosz szellemtől inspirált” („Dér geistliche Christ” c. műből).

4. A lélek „kirándulásának” tapasztalata

A sötétség még erősebb jogigénye esetén ez az idegen hatalom az ember lelkét, énjét, láthatatlan személyiségét képes kivonni a „biológiai gépezetéből”. Ezt a lélek „kirándulásának” (exkurzió) nevezik. A magasabb fokú spiritizmus egyik ismert jelensége ez. Ugyanezen a szinten vannak a „halálélmények” is.

Ezzel kapcsolatban szeretném Elisabeth Kübler Ross és R. Moody széles körökben elterjedt írásait megemlíteni. Ezekben olvashatjuk: az embereknek az a benyomásuk, hogy kívül vannak a saját testükön. Például valaki a szoba mennyezeténél lebeg, miközben saját magát látja feküdni vagy ülni. Korunk keresztyén irodalmában egyre többször olvashatunk ilyen spiritiszta esetekről.

Azonban térjünk vissza még egyszer Demos Shakarianhoz: Abban a látomásban, amely a „Teljes Evangélium Üzletemberei” társaság megalapításához vezetett, önmagát látja a föld felett lebegni. Amikor ennek a látomásnak vége van, önmagát látja Kaliforniában, a Downey-i otthonában, amint térdel és imádkozik. Ez kétséget kizáróan a lélek kirándulása, tehát kegyes öltözékbe bújtatott magasfokú spiritizmus. Vagy vegyük elő Bilquis Sheik: „Allah - az atyám?” c. könyvét, ezt a széles elterjedtségnek örvendő művet. Ez egy pakisztáni, mohamedán vallású asszony megtéréséről szól, aki szintén megtapasztalta a lélek kirándulását. Valósággal elrémítő, ahogy a hitető szellemnek eme jelenségei terjednek.

IV. Jelek és csodák

Befejezésül hadd utaljunk még a következőkre: előljáróban említettük, hogy miként hivatkoznak a napjainkban fellépő jelek és csodák jelenségével kapcsolatban rendszerint a Cselekedetek könyvére. Azt állítják, mivel Isten ma is ugyanaz, ezért történnek ma is ugyanazok a természetfölötti dolgok. Ugyanakkor kifejtettük azt is, hogy a Szentírás Urunknak a visszajöveteléről szóló beszédeiben nyomatékosan óv a félrevezető jelektől és csodáktól.

Hogy Urunk ugyanaz, mint minden időben, az sziklaszilárdan megáll. Ez azonban távolról sem jelenti azt, hogy ma is ugyanúgy cselekszik. Hisszük, hogy a Szentírásban leírt csodákat Isten cselekedte. De ahogyan Dr. J. C. Whitcomb is kimutatja, az isteni jeleknek és csodáknak csakis az emberiség egyes szigorúan körülhatárolt korszakaiban volt különleges feladatuk. Az ösgyülekezet idejére érvényes a Zsidók 2,3-4: „Akkor hogyan menekülünk meg mi, ha ilyen nagy üdvösséggel nem törődünk? Ez az Úr ígéhirdetésével kezdődött. Azok pedig, akik hallották, megerősítették ezt számunkra, Isten pedig velük együtt tett bizonyosságot jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szent Szellem ajándékaival, amelyeket akarata szerint osztott ki.”

Nos, ismeretes, hogy az Úr általában két vagy három tanú által erősített meg valamely dolgot, és a 3. és 4. versekben az újszövetség három tanúját találjuk. Az első tanú a mi Urunk Jézus Krisztus: „az Úr (Jézus Krisztus) ígéhirdetésével kezdődött”. Azután következnek az apostolok, a szem- és fültanúk, akik megerősítik az Igét: „azok, akik hallották, megerősítették ezt számunkra”. Harmadik tanúként magát Istent említi az Ige, aki jelekkel és csodákkal támasztotta alá a szavát. Miért kellene Istennek ma is így munkálkodnia, miután a tanúságtétel érvényesen lezárult? Ha alaposan megvizsgáljuk ezeket a verseket, megállapíthatjuk, hogy a főmondat állítmánya szenvedő alakban és olyan igeidőben áll, amely egyértelműen múltidőt jelent. Tehát a Zsidókhoz írt levél szerzője már a

maga idejében, is mint múltból beszél róla. Bár a 4. vers jelenidőben áll, ez azonban genitivus absolutus, tehát a főmondat állítmányának van alárendelve. A Zsidókhoz írt levél e verseinek múltideje magyarázatot ad arra, hogy Isten Jézus Krisztus idejében és a Gyülekezet korszakának kezdetén jelek és csodák által munkálkodott. Ha azonban emlékezetünkbe idézzük Istennek Anániással és Szafirával kapcsolatos ítéletét (Csel 5,1-11), akkor nyilvánvaló, hogy az Úr ma nem így bünteti a hívők bűneit. A Márk 16,17-20b, amelyet tévelygő irányzatok és szekták (mormonok, „Keresztyén tudomány” stb.) oly szívesen idéznek, időbelileg - mindenestre, mint jelek - ugyancsak a Zsidók 2,3-4-ről szóló fejtegetésbe torkollanak. Szem előtt kell még tartanunk a következőket: pontosan a Zsidók 2,4-ben olvasott fogalmakat, tehát a jeleket (sémeion), csodákat (teras) és erőket (dynamis) - amelyek csupán öt igehelyben fordulnak elő együttes kifejezésként - találjuk meg, ha más sorrendben is, a 2Tesszalonika 2,9-ben. Ott, mint már elmondottuk, az Úr Jézus visszajöveteléről és a közvetlenül azt megelőző időkről van szó. Eszerint tehát azok a jelek, csodák és erők, amelyek a gyülekezeti korszak kezdetén jelen voltak, még egyszer előjönnek, csak éppen ellenkező előjellel, így teljesíti be bizonyos szempontból az úgynevezett karizmatikus mozgalom Isten Igéjét. Ha még soha nem halottunk volna is ilyen áramlatokról, pusztán a bibliai jövendölés alapján fel kellene tételeznünk, hogy éppen ilyesmiknek kell jönniük és széles körben elterjedniük. Csakhogy ezúttal a forrásunk nem Isten, hanem, ahogy a 2Tesszalonika 2,9 egyértelműen kijelenti: a Sátán.

Ezt a karizmatikus mozgalom története is elég világosan jelzi. Még ha első pillantásra meg is próbál az ember pozitív értelemben az ősgyülekezet eseményeire gondolni - hiszen ugyanazokat a fogalmakat használják -, mögöttük valami egészen más rejtőzik. Ha a józan lelkigondozó a kulisszák mögé pillant mindannak, ami első látásra oly biblikusnak tűnik, akkor rendszerint okkult forrásra lei. Azok a hívők, akik megtérésük előtt kapcsolatban voltak babonákkal és spiritizmussal, és azt nem tagadták meg teljes tudatossággal

Jézus Krisztus nevében, azok igen erősen hajlanak a karizmatikus keresztyénségre. Sok-sok példával támaszthatjuk ezt alá. S mert ma oly sok keresztyén hordoz spiritiszta terheltséget, azért gyarapodnak oly gyorsan azok a mozgalmak, amelyek a nyelveken szólást, a csodálatos gyógyítást és jeleket propagálják.

Most már értjük, hogy az úgynevezett karizmatikusok miért idézik éppen itt a Cselekedetek 2.8.10. és 19. fejezeteit, hogy megerősítsék álláspontjukat. Ezek az igeszakaszok azonban Istennek a történelem folyamán való közbenyúlásáról szólnak, amelyeket jelek és csodák kísértek (lásd Zsid 2,3-4). Ebből azt is megérthetjük, hogy miért terjed olyan gyorsan a karizmatikus mozgalom. Kiváltképpen a spiritizmus által erősen fertőzött országokban (mint Anglia, Dél-Amerika) van erőteljes befolyása a nyelveken szóló mozgalomnak, spiritualista forrásának köszönhetően.

Ahogy az Úr visszajövele egyre jobban közeleg, úgy lesznek egyre gyakoribbak a nyelveken szólások, a csodálatos gyógyítások és egyéb csodás megnyilvánulások. Mindennek be kell teljesednie az Úr szavai szerint, és mindez most szemeink előtt bontakozik ki.

V. Amiről szó van

A józan keresztyéneknek és gyülekezeteknek ma gyakran a szemére vetik, hogy nincs náluk teljhatalom, nem olyan az életük, amilyennek a Biblia szerint kellene lennie! Ha őszinték vagyunk, igazat kell adnunk ennek a szemrehányásnak. Aki azt mondja önmagáról, hogy teljesen rendben van az élete, az képmutató.

Az igazi hitélet útja azonban semmiképpen nem a kézrátétel gyors módszere, a „második áldás” sietős elnyerése valamiféle érintés által, hogy az illető megkapja a „szellemkereszttség”-et, hogy csodálatos élményei legyenek és hogy karizmákhoz, ajándékokhoz és tapasztalatokhoz jusson. Mindez végső soron önteltséghez vezet. A több szellemi gyümölcshöz jutás biblikus útja egészen más. Csak egyszer fordul elő a Bibliában, hogy az Atya szalad, hogy a Teremtő óriási léptekkel elébe siet teremtményének, nevezetesen a tékozló fiú történetében, íme, ebben az esetben valóban „szélsébesen” részesül valaki Isten kegyelmében és teljességében.

Wilhelm Busch evangéliumi író és igehirdető tette föl egyszer a kérdést: Kinek fut elébe az Atya? E világ nagyjainak és kegyeseinek, a templomos keresztyéneknek? Témánkra is vonatkoztatva ezt kell hozzátennünk ehhez a kérdéshez: vagy azok elébe, akik több kegyelmi ajándékra, „szellemkeresztségre”, élményekre törekszenek? Nem, az Atya a kegyelemért könyörgő bűnös elé fut: „Atyám, vétkeztem az ég ellen, és Te ellened” (Lk 15,21). Ha így lépünk Urunk elé, akkor „gyorsan” megkapjuk a kegyelmet, Isten erejét, áldását és gazdagságát. Ez az út vezet Isten szívéhez, a több szellemi erőhöz: a megtérés, a bűnbánat útja!

A Jelenések könyvében a hét gyülekezetről rendkívül szánalmas állapotokról is olvashatunk. A hitéletben valóban lehetnek visszalépések. Azonban egyetlen gyülekezetnek sem veti szemére az Úr, hogy nem részesült szellemkereszttségben, vagy, hogy túlságosan kevés a szellemi ajándék. De ugyanakkor ötször inti őket: „Térjetek meg!”

Adjon az Úr kegyelmet nekünk, hogy naponta járjuk a keresztt útját, a belső összetörettetés és engedelmesség útját, és ezáltal nyerjünk új kegyelmet, áldást és erőt Istentől, hogy ezekben az utolsó napokban is győztesek lehessünk, és teljes józansággal élhessünk Isten dicsőségére és egymás áldására.

Peter Beyerhaus

Az okkult hullám

A szerző 1929-ben született. Berlinben, Halléban, Heidelberg-ben, Bonnban és Béthelben teológiát tanult, majd különleges missziótudományi tanulmányok következtek Hamburgban és Uppsalában, ahol 1956-ban doktorált.

1957-65 között elsősorban evangelizáló szolgálatot végzett, később a színesbőrű lelkészek teológiai kiképzésében munkálkodott Dél-Afrikában.

1966-ban meghívást kapott a tübingeni teológia missziótudományi és ökumenikus tanszékre. Mint a hitvalló közösségek konferenciája teológiai konventjének elnöke egy idő óta határozottan állást foglal abban a szellemi harcban, amelyben a láthatatlan és valóságos szellemi hatalmak az emberért küzdenek és harcolnak.

1978-ban az úgynevezett stuttgarti Gyülekezeti Napon elhangzott „Az okkult hullám” című előadása figyelmeztető felhívás volt, amely a tudatlanság ködében éles fénysugárként hatott.

Bevezetés

Az amerikai Hal Lindsey írja „a Sátán harcol ezért a világot” című könyvében: Néhány éve az egyetemi körökben páratlan szellemi átalakulás tanúja vagyok. Sokan, akik azelőtt az érzékfeletti világban való mindenféle hitet tagadtak, rendkívüli változáson mentek keresztül. A közönyösek és a gúnyolódók - akik eddig nagy büszkén csak ahhoz ragaszkodtak, amit az öt érzékszervükkel tudtak meg tapasztalni - most hirtelen érzékfeletti dolgokkal foglalkoznak. Egy korszak nyilvánvalóan elmúlt: az az idő, amikor arra hagyatkozhatott az ember, ami az értelme számára felfogható volt. Most buzgón kutatja az emberi lelket, a parapszichológiát (az úgynevezett okkult jelenségekkel való foglalkozás), a Kelet misztikus filozófiáját és vallásait. Az okkult világ minden lehetséges jelensége egyszeriben az érdeklődés középpontjába került.¹

Az okkultizmus a legkülönbözőbb formában jelentkezik. Kaotikus sokrétősége azonban hamarosan egésszé áll össze, ha felismerjük, hogy mindegyikben az emberi tapasztalás területére hirtelen betört érzékfeletti erővel van dolgunk. S ebben sem a kor, sem a képzettség különbözősége nem jelent kivételt.

Az okkult hullám nem torpan meg sem a Nobel-díjas fizikus előtt, aki transzcendentális (a tapasztalattól függetlenül létező) meditációval lebegésbe hozza a testét,² sem a katolikus kolostorok vagy az evangélikus-református parókiák előtt, bár lehet, hogy az érintettek közül nem egy tiltakozna az okkult kifejezés ellen.

A mozgalom kiterjedése szintén meglepő. Angliában azoknak a könyveknek a száma, amelyek varázslással, mágiával, okkultizmussal (természetfölötti, titokzatos erőkben és szellemekben való hit, az ezekkel való foglalkozás és ennek elmélete) foglalkoznak, az 1966-os évi öt kiadás 1972-re 500-ra emelkedett! Lindsey pedig megjegyzi: „Az okkult hullám már egész Amerikát magával ragadta.”³ Mindez pusztán már szellemtörténetileg is rendkívül figyelemre-méltó. Sajnos azonban generációnk a túlvilág betörésével szemben

a legmesszebbmenőig kritikátlan. Sürgősen szükség van tárgyi, teológiai és lelkipozóói tájékozottságra. Ezért ebben az írásban három kérdésre szeretnék választ adni:

I. Hogyan mutatkozik meg az okkult hullám?

II. Hogyan ítéli meg a Biblia az okkult dolgokat?

III. Hogyan szánjanak szembe Jézus tanítványai az okkult hullámmal és hatásaival?

I. Hogyan mutatkozik meg az okkult hullám?

Mindenekelőtt nagy vonalakban öt irányt ismertetek, ahonnan az ostromlás várható.

1. Primitív okkultizmus - mágia és mantika (varázslás és jóslás)

Többnyire olyan praktikák, amelyek a babonaság talajából kinőve a pogány idők óta virágoznak. Blumhardt lelkész harca Möttlingenben⁴ megmutatja, hogy a falusi lakosság nagy része milyen mélyen él a jóslás és varázslás igézetében. Mások, mint például Kurt Koch⁵ később fényt derítettek arra is, hogy a nagyvárosokban sem sokkal jobb a helyzet. Olyan világvárosokban, mint Hamburg és Frankfurt több a kártyavetőnő és a kuruzsló (orvosi képesítés nélkül, iparszerűleg gyógyítással foglalkozó személy), mint a helyi egyházak összes lelkésze. Új azonban az a tény, hogy a sötét terület ma már egyre nyíltabban a felszínre tör. A növekvő irodalom pedig szabadon felvilágosítást nyújt mindenkinek azokról a területekről, amelyek eddig csak a beavatottnak voltak fenntartva. Bizonyos újságok és képeslapok nem tudnák fenntartani magukat rendszeres horoszkópközlés nélkül, mert sok olvasójuk egyetlen lépést sem tesz anélkül, hogy asztrológusa (csillag-jóslással foglalkozó személy) tanácsát ki ne kérné.

2. Repülés az eksztázisba

Sokkal közvetlenebbül vezet az eksztázisba, az érzékelésen kívüli világba a „titokzatos repülés”, amely által ki lehet törni az ésszerű tudatunk szorosságából.

Ehhez könnyen elérhető segítséget nyújtanak bizonyos zeneformák⁶ - különösképpen a beat- és a rockzene kemény ritmusa, de az úgynevezett pszichodeliciózus (lelki gyönyörűséget okozó) zene is. Ez kiiktatja a kritikus értelmet, s nemcsak az ember szexuális ösztönére hat tudatosan, hanem egyben felszabadítja lelke tudatalatti mélyrétegeit is. Ezzel - leginkább mások társaságában - mámoros, magánkívüli állapotba kerül az ember.

És hogy ér földet? Elárulja ezt a Rolling Stones együttes egyik szerzeményének a címe: „Szimpátia az ördöggel”. Ennek a hangjainál gyilkoltak meg San Franciscóban testőreik, a „Hell’s Angels” (a pokol angyalai), egy embert.

Sokkal veszterhesebb útja az eksztázisba való jutásnak a kábítószer élvezete.⁷ A drogok nem csak az álmok és téveszmék világába vezetnek. Sokkal inkább azt segítik elő, hogy az emberi lélek kitörhessen a számára eddig elzárt, érzékelésen kívüli valóságterületekre.

Valaki így írta le nekem, hogy milyen élményeket élt át az LSD hatása alatt: „Húsomon és csontjaimon keresztül átláttam a falon a másik szobába. Lebegtem, mint egy tűzgolyó, mint egy gömbvilám, mint egy energiaköteg egy energiával megterhelt mindenségben.”

Meg kell kérdeznünk, mi vihette nyugati ifjúságunk, gyermekeink nagy részét - akik jól szituált családokból származnak - erre a végzetes útra.

Gyakran így válaszolnak: „Elegünk van az egész, anyagias, gépesített, jóléti társadalomból. Sem a szüléink, sem az egyház nem képes arra, hogy igazi életcél mutassanak nekünk. A politikai radikalizmus sem mutatott kiutat. Ez kényszerít arra, hogy belsők fel nem tárt erőit kutassuk, és az érzékfeletti, érzékelésen kívüli valóság kapuját betörjük.” Olyan befolyásos kultúr-filozófusok, mint Aldous Huxley, Herbert Marcuse és Ernst Jürgen mutatták meg az utat!

3. A spiritizmus

A harmadik út az okkult világba a spiritizmuson keresztül vezet. A spiritiszták úgynevezett médiumok segítségével (az emberek és a démoni szellemek között közvetítő személy értendő ez alatt) összeköttetést keresnek a meghaltak szellemeivel, hogy üzeneteket kapjanak odaatról, elhalt hozzátartozóikat viszontlássák, vagy olyan idegborzoló élményekben legyen részük, mint tárgyak mozgatása szellemkezek által.

Ilyen hatások lehetőségében nem kételkedhetünk; abban viszont már sokkal inkább, hogy a halottak mozgatják-e ezeket. Minden európai nagyvárosban százával nőnek ki a földből a spiritiszta körök. Lényegében ma a spiritizmus vallási mozgalommá fejlődött ki. Pógány szellemkultusz és az ősök tisztelete keresztyén elképzelésekkel keveredve. Brazíliában a Macumba és Kardec-spiritizmusnak összesen már 40 millió követője van.⁸ De Angliában is több mint 100 spiritiszta egyház van.⁹

A nyomorultul életét vesztett amerikai Pike püspök esete bizonyítja, aki szintén spiritiszta volt, hogy még vezető keresztyének se vehetik semmibe a Bibliának azt a parancsát, hogy tilos a halottakhoz fordulni (5Móz 18,11; Ézs 8,19; 1Sám 28,7-25; 31.3-7).¹⁰

A hírneves ökumenikus teológus, Walter Hollenweger „Glau-be, Geist und Geister” című könyvében (Frankfurt 1975) amellet száll síkra, hogy a spiritizmus, a parapszichológia, a csoportdinamika, a karizmatikus mozgalom és a bibliai szellembeteljesedés mind ugyanahhoz az alapvető lelki növekedéshez tartozik."

Csupán az a kérdés, hogy ezt a közösség támogatására vagy kárára használjuk-e!

4. A parapszichológia

Egy másik okkult irányzat, de már jóval magasabb szintű a parapszichológia.¹² Célja, hogy - sokszor „psi faktor”¹³ kifejezés alatt - tudományos kísérleti úton az emberi lélek erejének mindazokat a

határterületeit kutassa, amelyeket eddig -népiesen - kísértetjárás-ként, vagy jóslásként jelöltek. Ez így egész komolyan hangzik, s ezért nem csoda, hogy több egyetemen tanszék és parapszichológia intézet nyílt.¹⁴

Viszont nem hallgatjuk el azt, hogy a parapszichológia is a kísérleti személyeket a spiritiszta médiumok között keresi. Bebizonyosodott, hogy mediális képessége csak annak van, aki maga is, vagy egy őse okkult tevékenységet űzött. Tehát semmiképpen nem mozgunk világnézetileg semleges talajon.

Az okkult alapok mellett ugyancsak nyugtalanító számomra a parapszichológia felhasználásának jövőbeli céljai. Feltűnő ugyanis, hogy ma négy fontos központban szorgalmazzák:

a.) A világ legnagyobb parapszichológiai kutatóintézete-bármennyire hihetetlen - egy ateista beállítottságú hatalmas országban található.¹⁵ Több, mint 30 évvel ezelőtt az ateista, materialista természettudósok egész hada rohamozta meg ezt a határterületet. Ha ugyanis valóban sikerülne az, hogy az emberi tudatot megcsapolhatják, sőt nagy távolságban is titokban befolyásolhatják, akkor ebből szinte hihetetlen lehetőségek nyílnának meg előttük.

b.) A második központ Izraelben van. Schalom Ben-Chorin,¹⁶ a híres zsidó laikus-teológus Úri Geller és mások képességeire kijelentette, hogy népe ezen a területen is élen jár.

c.) A harmadik központ egy kis nyugat-európai állam modern főiskolája.¹⁷ Itt kívánják a jövő tudományágaiban - jelentős mértékben, a parapszichológiában is - az Európai Gazdaság Közösség elitjét kiképezni. Az oktatást „világhírű” tudósok végzik.

d.) A szenzáció erejével hatott rám a genfi Egyházak Világtanácsának közlönyében, az „One World”-ban¹⁸ egy cikk. A parapszichológiai kutatások felhasználásáról tudósít, amely Amerikában és

Angliában volt, amelyen minden vallás egyházi vezetője részt vett. A cikk a következő kihívó kérdéssel fejeződik be: „Nincs-e itt az ideje, hogy a keresztyénség Chi Rho-ja (a Krisztus-név ismert görög rövidítése) a parapszichológia psi-jét újból komolyan vegye? Miért ne adhatna ehhez segítséget az Egyházak Világtanácsa?”

Micsoda perspektíva nyílik itt meg az ember jövőjére nézve! Az a négy hatalom, amely a maga módján (politikai, ideológiai és vallásos) a jövő világtársadalmának létrehozásán fáradozik, felfedezi ehhez a psi faktor jelentőségét, amely döntő lesz az emberiségre. Az okkult erőket tudatosan szolgálatukba állítják. Akinek van füle a hallásra, hallja!

5. Az új vallási hullám

Az érzékelésen kívüli tapasztalatok utolsó irányvonalaként az úgynevezett vallásos hullámot¹⁹ jelölhetjük meg. Alapjában véve 5 alakban találkozunk velük, anélkül, hogy világosan elkülönülnének egymástól:

a.) A spiritizmus vallásos formájáról már volt szó.

b.) Az új okkult-vallásos hullámhoz kell számítanunk a keresztyénségben jelentkező tévelygő mozgalmakat²⁰ is. Ezeknél a spiritisztamágikus vallásosság próbálja a hitet helyettesíteni a látszatkeresztyénségben.

c.) Az úgynevezett ifjúsági vallások inkább szektás benyomást keltenek. Vagy hindu eredetűek, vagy szintetikusán (különféle vallási, filozófiai irányok felszínes össze-hangolódása) keveredik bennük a keresztyénség az idegen vallások gondolat-anyagával. Figyelmük többnyire egy közöttük tartózkodó messiás-alakra irányul, s tőle várják a világ üdvösségét. A vallásos egyesületek új kézikönyve²¹

idesorolja a Hare Krishna csoportot, a Szövetség Egyházát (Mun-szeka), a Tudomány Egyházát (Scientology-Church) és az Isten Gyermekei szektát, akik Dávid Bergnek, egy hamis messiásnak a követői. Aki csapdájukba esik, minden családi kapcsolatot megszakít, utópikus remények és okkult élmények varázskörébe kerül, és gyakran feltűnő erkölcstelenségbe süllyed.

d.) Sokkal komolyabb igénnyel lépnek fel a hinduizmusban és a buddhizmusban gyökerező jóga²² és meditációs²³ koncentrációs technikák. Ezek a természettudományos racionalizmusból és a materializmusból kiábrándult ember számára új spirituális tapasztalatokat ígérnek. Hadd találjon a nyugati, gépesített életstílusban kifáradt, deprimált és meggyötört kortárs teljes lelki és testi feloldódást! Kihaszíratlan szellemi (lelki) energiái hadd táruljanak fel, és tudata táguljon ki a kozmikus határtalanba! Az ember lelki személyiségmagja itt is mesterséges módon töretik fel. Valóban érzékfeletti tapasztalatokat szerez, szellemi valóságokkal találkozik magából kilépve, és csodálatos képességre tesz szert: még lebegni is tud.²⁴ De ezáltal semmiképpen sem kerül Jézus Krisztus tiszta világába. Sokkal inkább a vallásokban tisztelt hatalmak függőségébe. Bármilyen ragyogónak és felemelőnek tűnnek ezek a tapasztalatok: démoni eredetű élményekről van szó, és nem másról. Figyelmeztető tudósításaink vannak erről, például olyan emberektől, akik átadták magukat a transzcendentális meditációnak. A mantra, azaz egy varázsszó állandó ismétlésével hindu istenségek varázskörébe kerültek, amely lelki és szellemi összeomláshoz vezetett.

e.) A jövő világvallása. A vallásos hullám olyan jelentős vallási és ideológiai formában jelentkezik, amely a különböző egyházak és ideológiák potenciálját akarja feltárni. „Spirituális egyesület”-té akarja összeolvasztani, amely a jövő világtársadalmában az emberiség problémáinak megoldásához az erő forrását képezné. Ebben vezető szerepet játszik a genfi Egyházak Világtanácsa.²⁵ A konferenciák tárgyalásain arra ösztönzi a különböző vallások képviselőit,

hogy lelki cserére lépjenek. Ezt az irányzatot legfőképpen az indiai teológusok képviselik. Félő azonban, hogy a keresztyénséget végül az ázsiai vallások szellemvilága és a nyugati spiritizmus lehengerli.

II. Hogyan ítéli meg a Biblia az okkult dolgokat?

Igen fontos, hogy erre a területre rávilágítson ma a bibliai kinyilatkoztatás világossága. Bár nem ad tudományos magyarázatot az érzékfeletti hatások részleteiről, arra mégis megtanít, hogy az okkult hullámot, mint egészet, Isten üdvtervének összefüggésében értsük. A szemünk előtt lejátszódó események nem kisebb dologról tanúskodnak, mint arról, hogy démoni erők céltudatosan betörnek az embervilágba.²⁶ Isten eddig kegyelmesen szétválasztotta azáltal, hogy lelkünk transzcendentális érzékelő szervét testünk védő burkába zárta. Nemcsak a hatalmaknak (1Móz 6,1-8), hanem nekünk is (5Móz 18,9-14) szigorúan megtiltotta, hogy egymással közvetlen kapcsolatra lépjünk.

Most azonban ezt a sorompót mindkét fél áttörte. Számos, figyelmes bibliaolvasó az utolsó idők eseményeit látja ebben; bár nem tudhatjuk, hogy mennyi ideig tart teljes kibontakozása.

Isten országának történetét egy hétfelvonásos drámában írhatnánk le. Minden felvonásban Isten céltudatos üdvterve rejlik, melyet (az első hat felvonásban) mindig a gonosz ellentámadása követ. Úgy tűnik, hogy ez Isten tervét mindig keresztezi, végső győzelmét azonban annál nagyszerűbben ragyogtatja fel Isten.

Az első felvonás az őstörténelemben játszódik, melyet Biblia csak sejtet (Jób 38,4-7). Isten az eget és a földet teremtve két területet hozott létre: egy látható világot és a számunkra láthatatlan irányító szellemi hatalmasságokat (Zsolt 82,6). Isten angyalainak vezére vezetésével azonban a Teremtő ellen öslázadás tört ki (Ez 28,12-15; Ézs 14,12-14). Lucifer (= fényhordozó) magával ragadta a szellemi hatalmasságok egy részét (Júd 6) és mélyreható zavart okozott az egész teremtésben (Róm 8,19-22).

Isten ennek ellenére kitartott eredeti terve mellett, hogy a világot dicsősége színterévé tegye. Ezért teremtette meg az embert (1 Móz 1,27) saját képére, és arra szánta, hogy vele együtt uralkodjon a teremtettségben (1Móz 1,28; Zsolt 8,5-9; 2Tim 2,12; Zsid 2,5-8), sőt egykor majd a bukott angyalok felett is bíraskodjon (1 Kor 6,3). Ezt a korszakot tekintjük második felvonásnak. Természetesen az embernek bizonyítania kell hűségét és engedelmisségét (Mik 6,8). - Ezt az elrendelést próbálta az ördög megghiúsítani. Sikerült elcsábítania az első emberpárt (1Móz 3,1-6). Ez az első démoni betörés az ember életében, s ettől fogva állandósult (pl. 1Móz 6,1-6). Az okkult erők, vallások és mágia által a jelen ideológiái²⁷ elvakítják az emberiséget (2Kor 4,3-4), és saját befolyása alá hajtja.

Isten ennek ellenére megkezdi a harmadik felvonást, amit ószövetségi üdvtörténetnek is nevezünk, hogy az embert a sátáni megszállottságból kiszabadítsa. Izráel - Isten vezetése által - kiszabadul a pogány istenek hatalmából (5Móz 4,15-20). Parancsolatokat kap Istentől, hogy különüljenek el a többi népektől, különösen bálványimádásaiktól (5Móz 6, 14-15), és Isten iránti különleges bizalmi és szolgálati viszonyba állítottak (2Móz 19,3-6). Izráel azonban nem marad hűséges elhívásához, hanem démoni bálványimadásba kezd (2Kir 21,5-9). Az Úr ezért szétszórja népét (2Kir 23, 26-27), de egy szent maradékot (magot) átment (Ézs 6,13).

A negyedik felvonásban megjelenik az, akiben Isten tervének kell beteljesednie: Jézus Krisztus, aki öröktől fogva az Isten valóságos Fia, és egyben Máriától született valóságos ember, aki Isten iránt engedelmes, önmagát teljesen kiszolgáltatja (Fii 2,5-11). Kereszthalála, amely látszólag vereség a Sátánnal szemben, valójában „e világ fejedelme” fölötti győzelemhez vezet (Jn 12,31; 14,30; 16,11). Ezért lett feltámadásával és mennybemenetelével minden földi, égi és földalatti hatalmasságnak fejévé (Mt 28,18; Ef 1,18-23; Zsid 1,6; Fii 2,10).

Az ötödik felvonásban a felmagasztalt Krisztus és Gyülekezete, mint az Ő teste (Ef 1,22) folytatja a megkezdett missziót (Mt 28,18-20), az isteni hatalomátvételt a földön. Ez állandó, láthatatlan összeütközéssel jár a Gyülekezet és a sátáni szellemek között (Ef 6,10-18), hiszen azok nem akarják feladni az általuk meghódított területeket. Mindenekelőtt a végítéletől félnek (Mt 8,29; 25,41), amely akkor következik be rajtuk, amikor Jézus gyülekezetének teljessége minden nép közül összegyűjtetik (Jel 12,12). Ha a világmisszió eléri ezt az üdvtörténeti célt, akkor jön el a vég (Mt 24,14). Éppen ez a tény ösztönzi az ördögöt az utolsó generális mozgósításra; most minden erejét bedobja, hogy újból ne csak az egész világot, hanem a Gyülekezetét is uralma alá vesse. Ebben a hamis próféták okkult mesterkedései is végzetes szerepet játszanak (Mt 24,24; Jel 13,11-15). A jelek és csodák elősegítik, hogy az emberiség többsége az Antikrisztust, a Sátán képmását imádjá (2Tesz 2,3-12; Jel 13,1-8). A Sátán hatalmának ez az utolsó kibontakozása semmiképpen sem lesz Isten kifejezett engedélye nélkül (2Tesz 2,11). De miért engedi meg Isten a ma már elkezdődött eltávolodást és az eljövendő nagy nyomorúságot (Mt 24,4-22)? Mindez Jézus Krisztus kiválasztott Gyülekezetét rostálja meg (Lk 22,31) az előtte álló magasabb megbízatás számára (2Tim 2,12).

És ekkor - a legsúlyosabb elnyomásban -, a hatodik felvonásban jelenik meg Jézus Krisztus hatalommal, szent angyalaival együtt az égből (Mk 8,38), és szájának leheletével megöli az Antikrisztust (2Tesz 2,8). Azután az ördögöt az utolsó lázadás után az örök kárhozatra juttatja (Jel 20,7-10).

E sötét háttérből lép elő a hetedik felvonás: Isten az első teremtés helyére új eget és új földet készít (Jel 21,1 -5). Ekkor minden más hatalom megsemmisül és Isten lesz minden mindenkben (1Kor 15,24-28).

Amennyiben ez a nagyon leegyszerűsített drámai ábrázolás megfelel Isten bibliai üdvtervének, úgy rámutathatunk, hogy az utolsó csata támadásaként láthatjuk az okkult hullámot, amelyet a Sátán Jézus Krisztus visszajövele előtt annak földi Gyülekezetére zúdít. Nemcsak ez világít rá közvetlenül, hanem az írás próféciai szava is határozottan megerősíti, hogy e világ eddigi fejedelmének ellentámadásai olyan mértékben válnak egyre hevesebbé, ahogy Isten üdvterve a befejezéshez közeledik. „Ezért vigadjatok egek, és akik bennük lakoztok: jaj a földnek és a tengernek, mert leszállt az ördög nagy haraggal, mivel tudja, hogy kevés ideje van” (Jel 12,12). Így játssza ki az ördög egymás után és együtt minden kártyáját, amelyek egykor - mint Isten tökéletes teremtményének (Ez 28,11) - rendelkezésére álltak. Valóban, a francia forradalom óta az utolsó 200 évben Európában az egyik ideológiai, istenellenes támadást intézi a másik után, hogy aláaknázza a keresztyén hitet. Mindezek a támadások elsőprő gyorsasággal ismétlődnek napjainkban, az egész világot magával ragadó lendülettel. Figyelemre méltó, hogy e mozgalmak közül sok 1967-ben indult, a hat napos háború évében, amikor Izrael visszanyerte régi fővárosát, Jeruzsálemet (Lk 21,24).

Először a radikális bibliakritika betörését éltük át, amely elhatott a gyülekezet alapjáig. Ezt követte a neomarxista diáklázadások globális kitörése. A sex-hullám és a tekintélyellenes hullám szétzilálta a családot, az iskola²⁸ és az állam²⁹ struktúráját (felépítését). A modern csoportdinamika előkészíti a jövő társadalmának a kollektív gondolkodását.

S most ránk tört az okkult hullám.

gonosz célkitűzésének megborzongató előjelét már 1967-ben megfigyelhettük: San Franciscóból kiindulva olyan „egyházak”³⁰ alakultak, amelyekben már most az történik, ami az okkult erő felszabadulásának központi, záró aktusaként várható: A Sátán nyílt imádása (Jel 13,4).

E borzalmas veszélyre tekintve tesszük fel utolsó kérdésünket:

III. Hogyan szálljanak szembe Jézus tanítványai az okkult hullámmal és hatásával?

Öt tételben szeretnénk válaszolni erre:

1. Nem szabad ártalmatlannak tartani a legkülönbözőbb módokon és sátáni háttérrel jelentkező okkult jelenségeket.

Mindaz, ami ma a különböző említett területeken jelentkezik, egyes esetekben lehet ugyan szélhámosság. Valamennyi jelenségre azonban érvényes, hogy bennük láthatatlan szellemi hatalmak tevékenységéről van szó, amelyekkel szemben az ember természeti védekező képessége nem elégséges (Ef 6,11). Ezért nem csupán divattal, a babonáskodásba való véletlenszerű visszaeséssel van dolgunk, hanem egy olyan mozgalommal, amelynek ereje még ezek után fog jelentősen növekedni.

A legkomolyabban óvnunk kell mindenkit tőle, s attól sem riadhatunk meg, hogy kinevetnek. Hiszen magának a Sátánnak leginkább érdeke létét letagadni, hogy ismeretlenül a háttér sötétjében működhessen. Aki azonban ma nevet, ha az ördög hatalmára figyelmeztetik, annak a nevetés holnap a torkára forrhat.

2. Ugyanakkor fontos, hogy tekintetünket ne az okkult hatalmasságokra irányítsuk, hanem Jézus Krisztusra. Ő már lefegyverezte (Kol 2,15) és hamarosan meg is semmisíti őket (Róm 16,20).

Az okkult hatalmasságokkal kapcsolatban el kell kerülnünk egy másik veszélyt is, nevezetesen azt, hogy azokat túl komolyan vegyük. Nem tulajdoníthatunk nekik olyan hatalmat, ami előzőleg volt a Jézus Krisztus által megváltottak élete fölött (Róm 8,38-39).

Bármilyen hihetetlenül is hangzik: az okkult hatalmak erőfitogtatása is ok, hogy egyre inkább bizakodjanak a hívők a végső győzelemben. Éppen e támadások heveességén lehet ugyanis lemérni, hogy a végső megoldás, a végső győzelem közel van (Lk 21,28). Hamarosan megjelenik Jézus Krisztus teljes dicsőségében, hogy a Sátán tevékenységének véget vessen egy meghatározott időre (Mt 24,36-42).

3. Fontos, hogy szellemi életünk vigyázó éberséggel őrizkedjen az okkult hullámmal szemben.

Szívünk nem lehet egyszerre a Szent Szellem temploma (1 Kor 3,16; 2Kor 6,14-16) és okkult szellemi erők tartózkodási helye (Lk 11,24-26). Ezért fontos, hogy állandó közösségben legyünk Urunkkal imádságban és szent Igéjének hallgatásában és tanulmányozásában. Maradjunk hűek a keresztelési (bemerítési) szövetségünkhöz, vegyük rendszeresen az úrvacsorát, és ne hagyjuk el a hívő testvérek közösségét (Csel 2,42; Zsid 10,25).

Másrészt azonban fontos, hogy a leghalványabb, még a tréfás vagy kísérletezést célzó kapcsolatot is kerüljük az okkult szellemvilággal. Minden mágikus gyakorlat, amulett (szerencsepatkó, szerencsepénz, nyaklánc mágikus függővel stb.), okkult kuruzslókhoz vagy jóshoz való járás, sőt mindenféle okkult eredetű írás, irodalom e hatalmak büvkörébe vonz. A legrosszabb azonban az, ha valaki kiszolgáltatja magát azáltal, hogy részt vesz egy idegen vallás rítusában, kiváltképpen a sátánizmusban.

4. Aki saját vagy más bűne miatt okkult terheltségbe jutott, az keressen szabadulást egy tapasztalt lelkigondozó segítségével.³¹

Jézus Krisztus teljhatalmat adott tanítványainak, hogy az Ő nevében a gonosz szellemeknek parancsoljanak (Mt 10,1; Lk 10,17), és az embereket kötelékeikből megszabadítsák. Régén, mikor az egyház számára jobban valóság volt a démonok világa, több ilyen harcos

lelkipogozó volt. Ma legszívesebben a középkorba számúznék őket vagy büntetőjogilag betiltanák. Ennek ellenére mégis vannak még olyan szolgálói Krisztusnak, akik az okkult megszállottakon telj-hatalmúig segíteni tudnak. Ez mindig öt alaplépésben történik:

- a. Az okkult hatásokkal terhelt személynek először be kell ismerni, megbánni és megvallani azt a bűnt, amely ilyen be-folyás alá hajtotta.
- b. Teljesen el kell szakadni attól, ami okkult módon terheli, akár arról van szó, hogy az amulettjét semmisíti meg, akár arról, hogy a transzcendentális meditáció során kapott va-rázsszót - a mantrát - kiszolgáltatja.
- c. A következő lépés a sátáni és démoni hatalmak megtaga-dása.
- d. A negyedik lépés, hogy újból átadja magát Jézus Krisztus-nak, és személyesen igényli a kereszten elvégzett bűnálódo-zatát.
- e. Befejező lépés a lelkipogozó feloldozó imádsága, aki Jé-zus Krisztus nevében megparancsolja a démoni szel-lem(ek)nek, hogy hagyja el a megkötözöttet, és hirdeti neki bűnei bocsánatát.

5. Az okkult hullám miatt az élőhitű keresztyéneknek még lelkiis-meretesebben kell venniük hivatásukat, hogy beállhassanak a vilá-gosság seregének lelki harcába.

A keresztyének az Ef 6,10-18 szerint a világosság és a sötétség talál-kozási pontján, a fronton harcolnak - harcolunk. Szilárdan ellent kell állnunk a Sátán minden csábításának, hogy hűek maradjunk Urunkhoz. Hűségünket éppen az bizonyítja, ha mi is belépünk ebbe a szellemi harcba.

A gyülekezetre zúduló ellenséges, démoni támadással szemben az imádság védőgátját kell felépítenünk. Igen, a Szent Szellem erejével még a démoni hatalmakkal körülvárt emberi szívekhez is utat lehet

találni az evangéliummal. Ez a harc végső esetben életet is követelhet (Jel 13,7). Erre tanítanak Krisztus mártírjai is. De éppen ők részesednek az ellenségén aratott győzelemben. Róluk van megírva: „Legyőzték őt (a Sátánt) a Bárány vérével és bizonyoságtételük Igéjével, és nem kímélték életüket mindhalálíg” (Jel 12,11).

Maga az Úr pedig ezt kiáltja felénk: „Légy hű mindhalálíg, és neked adom az élet koronáját” (Jel 2,10).

Irodalom

Az itt megnevezett könyvekből való idézetek tájékoztatásul szolgálnak, és természetesen nem jelentik minden esetben a szerzők gyakorlatával és meggyőződésével való egyetértést. (A szerző)

1. Hal Lindsey / C.E. Carlsorr. Sátán kámpft um diese Welt, Wetzlar 1973, 9. o.
2. C. F. von Weizsäcker: Im Garten des Menschlichen c. könyvében (Cári Hanser Verlag 1977) tudósít a transzcendentális meditációban átélt levitációs tapasztalatairól (testek lebegő állapotban tartása elektromos tér és egyéb felhasználásával) egy jógi sírjánál, és azt a meggyőződést hangoztatja, hogy csak a keleti meditációs gyakorlat és a nyugati tudomány kapcsolata vezetheti ki földünket a jelenlegi válságból.
3. Lásd 1., 18. o.
4. W. Koller: Blumhardt harca, 5. kiadás
5. K. Koch: Seelsorge und Okkultismus, Berghausen 7. kiadás K. Koch: Okkultes ABC, Basel
6. O. Markmann: Die Jesus-Bewegung (Jesus-People) und moderné Musik, Lorenz-Keip kiadó, Berlin 1971 E. Trachsel-Pauli: Geistliche Musik, TELOS 1977 A rock zene és a mágia közti összefüggésről a Rock Sessio 1, a népszerű zene-magazin tudósít. Fontos a Beatles együttes tagjának - John Leonnak - a nyilatkozata: „Tudom, hogy a Beatleséknek olyan sikere lesz, mint más együttesnek sose volt. Pontosan tudom, hogy miért: mert ezért a sikerért eladtam a lelkem az ördögnek.”
7. Fritz Mai: Drogengesellschaft, TELOS Nr. 1015 A kábítószeres, a keleti vallások, a sátánizmus és a popzene összefüggéseiről ír.
8. R. Flasche: Geschichte und Typologie afrikanischer Religiosität in Brasilien, 1973
9. H. Martensen-Larsen: Das Blendwerk des Spiritismus, 1924 P. Reginaid Omez: Kann mán mit den Tótén in Verbindung treten? Aschaffenburg 1972
10. M. Unger: The Haunting of Bishop Pike, Tyndale, Wheaton 1971
11. W. Hollenweger. Glaube, Geist und Geister, Lembeck Frankfurt 1975
12. J. B. Rhine: Parapsychologie, Bern 1962 H. Bender. Parapsychologie, Darmstadt 1966
13. H. Holzer. Psi-Kräfte, München 1975

14. Parapszichológiai tanszék és intézet a következő helyeken található: Duke egyetem (1934), Utrecht (1934), Freiburg (1954), Leningrád (1960), Santiago (1964).
15. K. Koch: Okkultes ABC, Basel 259.0.
16. Schalom Ben-Chorin: Stimmen aus dem Jenseits. Parapsychologie in Israel, Allgemeine Jüdische Zeitung 1957. márc. 7. száma
17. 1976 óta Luxemburgban az Internationale Akademie von Manternachon pszichológiát, parapszichológiát, filozófiát, vallástudományt, nemzetközi természettudományt és technológiát, valamint futurológiát lehet tanulni.
18. Michael Perry: A Psychic Word for the Church, One World 1977. okt. 30. száma, 19. o.
19. Francis Schaeffer: Die neue religiöse Welle, TELOS 1973 J. Linnewedel: Mystik, Meditation, Yoga, Zen, Quell-Verlag Stuttgart 1975
20. J. Pen-Lewis / E. Roberts: Kampf nicht mit Fleisch und Blut, Petkum 1966
- P. Beyerhaus: Geisterfüllung und Geisterunterscheidung, Lorenz-Keip-Verlag, Berlin 1976
- A. Seibel: Gemeinde Jesu - endzeitlich unterwandert? Wujipertal-Elberfeld 1977 (Ez a könyv magyarul is megjelent: „Krisztus Gyülekezete - Tévelygések veszélyében?”, Evangéliumi Kiadó Stuttgart, évszám nélkül.)
21. H. Reller: Handbuch Religiöse Gemeinschaften, Gütersloh 1978, 597. old.
22. M. Ray. Yoga - Ja oder Nein? Verlag Bibellesebund Winter-tuhr 1971
23. M. Milderberger / A. Schöil: Die Macht der süßen Worte, Aus-saatverlag 1977
24. Lásd 2.
25. P. Beyerhaus: „Das Programm des Dialogs mit Vertretern der Religionen und Ideologien unserer Zeit” - megjelent: Reich Gottes oder Weltgemeinschaft? Bad Liebenzell 1975, 208. old. H.J. Margull / St. J. Samartha: Dialog mit anderen Religionen, Lembeck Frankfurt 1972
- P. Beyerhaus/U. Betz: Ökumene im Spiegel von Nairobi '75, Bad Liebenzell 1976
26. G. H. Pember: Erhart's Earliest Ages, Fleming H. Revell, év nélkül (USA)
27. P. Beyerhaus: Ideologien - Herausforderung an den Glauben. TELOS-Dokumentation, Verlag der Libenzeller Mission 1979
28. H. Günter/C. & R. Willke: Die Gewalt der Verneinung. Die kritische Theorie und ihre Folgen, Seewald Stuttgart 1978
29. W. Tlach: Das Evangelium der Anarcho-Marxisten und das Evangelium von Jesus Christus, Tübingen 1978

30. Lásd 1.15. o.: A „First Church of Sátán” 1977-ben San Franciscóban Anton LaVey „főpap” vezetésével alakult, aki az Amerikában elterjedt Satanic Biblié (Sátán bibliája) szerzője is. Titkos Sátán-kultusz a középkor óta létezik, vö. G. Zacharias: Satanskult und Schwarze Messe, Limes Verlag Wiesbaden 1964

31. A. Lechler/K Koch: Belastung und Befreiung, Berghausen 1960; I. Sücker: Leben ohne Angst, TELOS TB 165 (Ez a könyv magyarul is megjelent: „Félelem nélküli élet”, Evangéliumi Kiadó Stuttgart, évszám nélkül.)